

ĐI DU LỊCH CRUISE SHIP

Oasis of the Seas

7

Ngày 24-4-2010 tôi và cháu trai thứ 2, đã làm một chuyến đi chơi xa bằng tàu lớn nhất thế giới. Chúng tôi phải đi máy bay từ Houston sang Florida, tới phi trường Lauderdale để đến bến tàu đợi chờ khách. Tàu thật vĩ đại, so với những Cruises Ship khác, lớn hơn 1/3 chiều dài. Nếu diễn tả đầy đủ những thiết trí của con tàu, mất rất nhiều thì giờ. Chắc quý vị đã từng đi trên những tàu du lịch lớn khác. Chuyến đi 7 ngày, nơi đến đầu tiên là Nassau, Bahamas. Một đảo nhỏ sống nhờ vào khách du lịch. Chúng tôi thuê xe máy chạy quanh trên đảo xem phố xá. Nơi đây xưa kia là thuộc Anh, sau tới Tây Ban Nha, nên lái xe đi ngược chiều với Mỹ. Vì vậy hai cha con chạy loạng quạng tới một ngã ba bị trượt ngã suýt đâm đầu vào xe truck nhỏ chạy ngược chiều. Được

một phụ nữ địa phương chạy xe ngang dừng xe lại, chở hai cha con về bến tàu. Thật là xui xẻo, mới chạy xe ngắm được vài cảnh phố. Xe hơi rất ít, toàn là xe gắn máy để cho du khách thuê chạy đi chơi. Khi thuê họ tính xăng đầy bình, nhưng khi đổ xăng chỉ nửa bình. Họ bảo rằng chạy từ từ nếu nhanh sẽ hết xăng. Sau khi xảy ra tai nạn, đề máy trở lại được hai lần thì bình điện hết. Sau này tôi mới nghĩ ra, đây là một âm mưu để làm tiền, mình sẽ bị một trong hai trường hợp, nếu chạy nhanh xe chóng hết xăng và nhanh hết điện vì họ tháo mất giầy điện sạc bình trở lại. Mình sẽ phải gọi họ đến chở mình về và tính thêm tiền mang xe đến chỗ xe gắn máy về bến tàu. Cũng may hai cha con chỉ bị bám tay và cầm khi ngã xuống đất. Còn phải trả thêm tiền vì xe bị bể đèn dù có mua bảo hiểm. Để không mất thì giờ, ngoài tiền đặt cọc, phải trả thêm \$50 USD nữa cho êm chuyện. Trở về tàu kiểm băng keo dán đỡ nhưng phải mua, ở phòng cấp cứu mất vài đô. Vì đây chỉ là vết thương nhỏ. Sau đó chúng tôi đi kiểm chỗ ăn tối. Việc ăn uống, muốn ăn lúc nào cũng có những chỗ ăn tự do, nhưng chỉ là món ăn vặt. Có bữa ăn trưa, tha hồ ăn, và bữa ăn tối thịnh soạn hơn, được phục vụ như nhà hàng sang trọng, nhưng thức uống phải trả tiền, kể cả nước lạnh. Nếu lười thì nằm ở phòng, gọi đồ ăn họ mang lên tận nơi bất kỳ lúc nào. Có một điểm cần ghi nhớ, khi tàu ra tới hải phận quốc tế không nên gọi điện thoại cầm tay. Vì tiền sẽ bị tính giá trên trời, từ vài trăm đến vài ngàn như chơi, đã có người bị rồi. Trên tàu có đủ các gian hàng và trò giải trí, nghe nhạc, khiêu vũ, nhạc kịch và sòng bài mở theo giờ. Mỗi ngày có một tờ chương trình, để biết sinh hoạt trên tàu. Thời gian tàu chạy tới nơi khác thì mình ăn ngủ hay đi lang thang thăm các nơi trên tàu. Sân thượng là các hồ tắm, trượt nước, quán cà phê. Sợ mập thì có đường chạy quanh tàu, ăn no ngủ kỹ vì tàu chạy rất êm. Chỉ khi vào phòng vệ sinh mới cảm thấy tàu nghiêng chao chút đỉnh.

Ngày thứ tư tới St.Thomas, ngày thứ 5 tới St Maarten, Virgin Islands thuộc Hoa Kỳ.

Chúng tôi thuê xe Jeep, tự mình lái, chạy theo hướng dẫn viên qua các bãi biển, đồi núi để ngắm cảnh và chụp hình. Nói chung các đảo cảnh trí cũng hao hao như nhau. Chung quanh trời nước bao la, có những con đường chật hẹp, lên cao xuống dốc thật nguy

hiếm. Họ lái quen rồi không sợ, còn mình khi thấy đến những khúc queo gặt, hay xe đổ dốc ruột gan muốn lộn tùng phèo. Mỗi bến tàu một lần các cruise ship đổ khách xuống cả chục ngàn người, nuôi sống dân cư qua các cửa hàng buôn bán, phục dịch khách sạn. Đặc biệt đồ trang sức toàn là dân mỹ gốc Ấn Độ làm chủ. Điều ngạc nhiên có chỗ họ tính bằng tiền Euro nên tính theo dollas rất đắt đỏ. Ngày 6, 7 tàu trở về Florida. Hai ngày còn lại ăn ngủ và ghé sòng bài. Chúng tôi gặp một người Việt chia bài, sau lúc nói chuyện mới biết anh ở Louisiana. Anh ở trên tàu khi mới khai trương chuyến đi đầu tiên, anh dặn dò tôi đừng bao giờ ngồi chơi bài tay đôi với nhà cái, hay có hai ba người chơi. Rất dễ thua, chỉ chơi khi nào bàn có đông người, theo kinh nghiệm chia bài nhiều năm của anh nhận thấy như thế. Trên tàu này không có sòng Paicao, chắc trong tương lai cũng có thôi, nếu thấy dân Á châu đi du lịch đông hơn.

Về Florida chúng tôi đi taxi xuống Miami thăm phố, bãi biển và ăn trưa. Tới nơi mới thấy bãi biển rất đẹp và các khách sạn nhiều vô cùng. Vì dân Cuba sống ở đây rất nhiều, khi đi dạo quanh phố biển, nhìn các nhà hàng, cứ ngỡ như một khu phố nước Ý. Một chuyến đi rất thú vị cho những người về hưu và cũng hào hứng cho những đôi trai gái đang thời kỳ yêu đương.

Chuyến đi Pháp và Ý

Về lại Houston, 2 tuần sau chúng tôi qua thăm nước Pháp cho biết sự tình. Qua sách vở, báo chí, ca tụng vẻ đẹp của nước Pháp về nhiều phương diện, tôi ngưỡng mộ từ lâu, nên phải đến tận nơi, để biết hư thực ra sao. Nay xin tường trình sơ với Quý vị.

Xuống phi trường đi bằng xe điện vào Paris vào buổi sáng còn mù sương, trời còn khá lạnh. Khi lên khỏi hầm xe điện thấy người đi xuôi ngược rất đông, nhìn quanh là một ngã sáu. Tôi bảo cháu Thịnh đến hỏi một cô bé đang đứng phát tờ quảng cáo, nhờ cô chỉ đường đến khách sạn dễ dàng hơn. Nhưng cô nàng nói không biết với thái độ bất thân thiện. Rồi hai cha con cũng tìm đến được khách sạn Holiday inn, ở gần trong một con đường nhỏ. Và bây giờ mới thấy “dấu yêu thương” của dân Pháp vương vãi hai bên lề đường, ở những con đường nhỏ. Bây giờ là nước uyên ương thôi, mùi khai ngấy quả như thiên hạ nói từ lâu.

Khi bỏ tiền lấy vé ở trạm xe điện ngầm gặp trở ngại. Cháu Thịnh đến nhờ nhân viên chỉ cách lấy vé. Thái độ anh nhân viên này cũng bất thân thiện. Lấy tiền bỏ vào máy, bấm nút ào ào, vé nhẩy ra tay chỉ tấm vé, quay phắt ngay đi, khi mình chưa kịp cảm ơn, và hỏi cách lấy vé như thế nào. Hai điều làm tôi thất vọng, dân Pháp nổi tiếng lịch sự kia mà. Chưa hết, lúc ở phòng ngủ vì cái hộp sắt an toàn (safety box) không mở được, bèn gọi người của khách sạn lên mở. Sau khi mở, tôi định hỏi cách mở nếu bị kẹt lần nữa và cũng tính cho tiền tip. Nhưng vừa mở khóa xong cũng đứng dậy đi ngay, không một lời nói. Thế là thế nào?!!

Trên đường phố người đi bộ ngược xuôi rất đông, ăn mặc rất chỉnh tề, quán ăn nào cũng bày bàn ghế bên ngoài cửa. Vừa ăn sáng đã thấy có những ly rượu chất trên bàn, cứ mười người hút thuốc lá thì có hai người là đàn bà hay con gái. Nhà vệ sinh công cộng rất hiếm. Ở cách xa chân tháp Eiffel khoảng 4 trăm thước, ở một góc đường khác, có một nhà cầu công cộng. Nếu biết tìm đến thì đỡ, còn không thì phải mò vào các nhà hàng chung quanh đó. Không nói ra quý vị cũng biết tiền Mỹ mất giá, nên sang đó mua bán thứ gì, tính ra thấy rất là đắt đỏ.

Không biết các nhà hàng khác ra sao, chúng tôi vào nhà hàng khá sang gọi thức ăn. Người mang thức ăn ra để trên bàn, cũng quay bước đi vội vàng, không cần biết mình cần thứ gì nữa hay không. Trên bàn chỉ có khăn ăn và muỗng nĩa mà thôi. Lên thăm tháp Eiffel, có hai giá tiền, lên cao lưng chừng hay gần đỉnh Tháp, uống một ly rượu chất nhỏ, cỡ một ngụm, giá 10 Euro. Lúc nào dưới chân tháp cũng đông nghẹt người. Dân da màu bán những đồ lưu niệm, thỉnh thoảng bị cảnh sát đuổi, chạy như giặc, làm du khách ngơ ngác hết hồn. Tưởng như có bom sắp nổ đâu đây. Một tệ nạn không bao giờ dẹp hết được, có khi họ chèo kéo làm phiền lòng du khách. Có một màn lừa bịp rất hay, hai dân da màu cầm một nắm chỉ ngũ sắc, cứ đi chặn trước đầu du khách bảo đưa ngón tay ra cho họ buộc chỉ vào hay lăm. Nếu nhẹ dạ để họ buộc chỉ vào là không gỡ ra được, muốn gỡ ra phải trả tiền. Bao nhiêu người bị mắc lừa trong một ngày nào ai biết được. Trong ba ngày chúng tôi lội bộ đi thăm các nơi cần thiết như điện Panthélon, nơi chôn cất các danh nhân của nước Pháp, nhà thờ Đức Bà bên dòng sông Siene, dòng người xếp hàng vào thăm không lúc nào ngắt.

Bảo tàng viện Louvre rất lớn, vé bán cho vào thăm từng khu riêng. Ở đây cũng có vé bán ngoài luồng. Khi chúng tôi xếp hàng mua vé, bỗng thấy một phụ nữ ăn vận rất sang nói bằng tiếng Anh:

- Tôi có dư một số vé, ai muốn tôi bán giá rẻ, gần một nửa thôi. Con tôi bèn hỏi:

- Làm sao bà có vé này, vé có đúng không?

Bà ta nói rằng:

- Tôi làm hướng dẫn viên du lịch, họ mua vé còn dư nên để lại cho tôi.

-OK.

Con tôi lấy hai vé.

Trong viện bảo tàng có những bức tranh thêu thật lớn, rất đẹp, của thời trung cổ. Nhiều tượng điêu khắc tuyệt đẹp. Đặc biệt ai cũng đến xem bức tranh của bà Monalisa, có nụ cười mím chỉ bất hủ. Đi xem cung điện Versailles phải đi bằng xe điện. Cung điện đang được trùng tu, đi xuyên qua các phòng của vua chúa Pháp, nhất là phòng để tổ chức những buổi yến tiệc dạ vũ thật là tráng lệ. Thấy sự xa hoa của họ, mới biết đó là nguyên nhân của cuộc cách mạng Pháp lật đổ nền quân chủ. Đến trước Khải hoàn môn chụp hình, nhìn dòng xe chạy trên đại lộ Champs Elysees quan sát khách ngồi uống cà phê bên ngoài quán, dọc theo hai bên đường phố. Thấy dân Pháp có vẻ nhàn nhã thoải mái hơn dân Mỹ rất nhiều. Vì họ không làm ca đêm.

Sau 3 ngày ở Pháp chúng tôi đi Ý, sáng sớm xuống đường mới thấy sự dơ dáy của đường phố. Vì ban đêm tất cả những nhà có nuôi chó ở trên chung cư, dắt chó xuống cho xả xuống đường, hè phố, ngay nhiều cửa tiệm chưa mở. Vừa đi vừa nhìn xuống đất, có lúc phải nhặc hồng va li để đi qua những quăng hè đường đầy phân chó cầu. Thôi già từ Paris đèn vàng năm xưa của bài hát nổi tiếng từ thơ phổ nhạc Lên Xe Tiễn Em Đi. Khi lên máy bay đi Ý tôi mới nhớ ra quên mất một chỗ cần đi thăm là Vườn Lục Xâm Bảo, nổi tiếng trong bài văn xuôi của nhà văn Anatole France. Khi mùa thu về lá vàng rơi trên tượng đá, đã làm cho tôi cảm hứng viết ra ca từ bài “Ai gọi mùa thu tới”, có trong CD Sóng

Tình 1. Một thoáng tiếc nuối dâng lên trong lòng tôi.

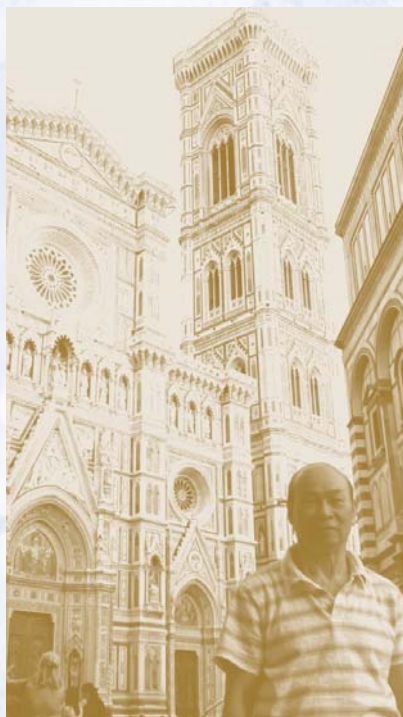
Đi thăm Ý

Xuống sân bay Ý trời còn mù sương. Phi trường đã thay đổi hoàn toàn mới, chắc để tranh đua với các phi trường khác trên thế giới. Năm 1986 tôi đến Ý để dự lễ phong thánh cho các vị thánh VN. Chúng tôi đi xe điện về ga trung ương Roma. Từ đây, đổi chuyến xe tới nơi thuê khách sạn mất 15 phút xe. Từ dưới hầm lên trên đường phố, cũng ngỡ ngác như khi đến Pháp. May quá có ông cảnh sát ngay đây, hỏi đường đến khách sạn cũng dễ thôi. Khi con tôi đến hỏi thăm, ông cảnh sát trả lời không biết, tôi thắc mắc nghĩ rằng Cảnh sát mà không biết thì làm sao làm cảnh sát. Con tôi coi lại bản đồ thì thấy, ngay chỗ ông cảnh sát đứng đầu đường, chỉ đi quẹo về phía bên phải 50 thước là Khách Sạn. Tại sao ông Cảnh sát không chỉ, lý do duy nhất là kỳ thị. Giống như bên Pháp rất ghét dân Mỹ vì dân Mỹ chơi sang hơn, muốn bằng hay hơn dân Mỹ nhưng không được. Khách sạn đề 4 sao nhưng chỉ bằng cái phòng Motel ở bên Mỹ. Đường phố hoàn toàn lát đá đen, lâu năm gỗ ghề đi rất khó khăn. Khách du lịch rất đông, nhất là khu tòa thánh Vatican. Ngày nào du khách cũng xếp hàng rồng rắn để vào thăm đền thánh Phêrô. Các tượng Thánh được điêu khắc thật tinh xảo. Những cột đá cẩm thạch tròn lớn đều đặn,

Một góc vườn “Lục Xâm Bảo”

thăng đứng trông thật vĩ đại. Đây là những kỳ công kiến trúc của người xưa, là di sản vô giá cho hậu thế. Những bức họa sống động trên trần nhà của họa sư kỳ tài không ai vẽ như thế được. Chúng tôi lên trên ngọn tháp để chụp hình và quan sát thành phố Roma. Con đường nào cũng đến La Mã là đây. Xuống thăm hầm mộ các Đức Giáo Hoàng, chỗ mộ Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolo đệ nhị, luôn luôn có người đứng cầu nguyện, xin ngài ban cho ơn lành (Ngài đã được phong chân phước nên thi hài nay đã chuyển lên, đặt trong đền thánh Phêrô). Viện bảo tàng tòa thánh mới thật là vĩ đại. Vì ảnh tượng hà sa số, hơn gấp ba lần bảo tàng viện bên Pháp. Tiếc một điều là các tượng đá hầu hết bị mất đầu, cụt tay. Tượng nữ còn bị mất cặp nhũ hoa, tượng nam chỗ che bằng lá nho, cũng bị đập cho mất dấu luôn. Lý do là quân Thổ khi chiếm Roma, đã cố tình đập phá hết công trình nghệ thuật của nước Ý.

*Tác giả, dưới một góc của
thánh đường nổi tiếng*

Không biết họ mang tay chân và đầu của những bức tượng đó vùi lấp ở nơi nào. Các nhà khảo cổ tìm mãi không ra. Có lẽ họ đập thành đá vụn rồi chăng? Thăm lâu đài St. Angelo Castle gần ngay cổng đền thánh Phêrô. Nơi đây trước kia là chỗ trú ẩn của Đức giáo hoàng khi có biến cố gì xảy ra. Đứng trên sân thượng cũng quan sát được hết thành phố Roma. Đến thăm đài chiến sĩ trận vong, trông rất đẹp ở ngay trung tâm thành phố. Một nơi nổi tiếng về những bức tượng đá có nước phun rất đẹp. Chỗ này luôn luôn có những anh chụp hình dạo, bỏ vào máy in hình lấy ngay. Không đẹp không lấy tiền. Khu giác đấu, đến Ý phải đến đây để xem, kỳ công của dân La Mã ngày xưa, chỗ đua ngựa trong phim Benhur nổi tiếng. Nhưng nay nhà cửa đã xây kín chung quanh. Muốn xem hết các di tích lịch sử thời hoàng kim của nước Ý, cần thời gian ít nhất một tháng.

Thức ăn của Ý chính là món mì sợi, và món pizza. Nhà hàng chỉ bán bia Ý mà thôi. Hầu như các món ăn đều giống nhau.

Giá tiền khá đắt vì Ý cũng dùng tiền Euro. Có chỗ tính luôn tiền tip vào hóa đơn, có chỗ không. Có một chuyện cũng nên nói tới. Khi đi xe điện giá vé rất rẻ, mua một lần, mình muốn đi đến chỗ nào cũng được. Nhưng khi đi qua trạm phải cho vé vào máy để

Đại thánh đường nổi tiếng của Ý

bấm thẻ, nếu không, đôi khi cảnh sát chặn lại để khám thẻ xem mình có đóng dấu hay chưa, nếu chưa là mình bị phạt. Không biết dân địa phương bị như thế nào. Tôi có một lần đi qua cửa không bấm vé, đã bị chặn lại, dù mình nói vé mới mua ở trạm cách đây 5 phút, nhưng cảnh sát nhất định đòi phạt tiền. Không muốn mất thì giờ, phải trả 50 Euro cho xong chuyện. Đây là cách làm tiền mình không cãi được theo luật của họ. Vì đưa tiền không có biên nhận, cảnh sát bỏ tiền ngay vào túi quần rồi phất tay cho mình đi. Sau 3 ngày ở Ý chỉ thăm lại vài chỗ rồi về Mỹ. Một chuyến đi vội có 7 ngày cũng đủ để thấy những lối sống khác nhau, ở mỗi quốc gia. Đi đâu khi trở về Mỹ, mới thấy rằng chỉ có Mỹ là số một về mọi phương diện.

Năm nay, đầu tháng 10, tôi thăm một lần nữa, qua các thành phố nổi tiếng như: Florence, Pisa, Milano và Venise. Mỗi nơi phải ở vài ngày mới đủ thời gian để ngắm cảnh. Thành phố Florence nổi tiếng trên thế giới về điêu khắc và hội họa. Với những đại thánh đường kiến trúc bằng cẩm thạch nhiều màu sắc đẹp như một bức tranh vẽ. Có đến tận nơi quan sát mới thấy kỳ công của kiến trúc sư thời cổ. Thăm viện bảo tàng nghệ thuật phải mất một ngày vì chờ đợi, nếu xem kỹ hơn các họa phẩm, các bức tượng điêu khắc còn nguyên cả hình hài (ở Roma, các bức tượng đá đều bị chặt đầu, tay chân, gần như không còn bức nào nguyên vẹn vì chiến tranh ngày xưa).

Đi xe điện tốc hành tới các thành phố rất tiện, vì nhanh chóng. Tìm khách sạn gần nơi muốn thăm viếng cũng rất dễ dàng. Đến thành phố Pisa xem tháp nghiêng, thấy tận mắt độ nghiêng của tháp nơi cảm được sự sợ hãi, vì cả tháp cao với những cột trụ đá, tròn nghiêng như sắp đổ xuống, không hề có một cây gỗ nào chống đỡ bên trong. Coi như một khối đá nghiêng từ từ với thời gian gần một ngàn năm qua. Nay đã được chính phủ Ý chặn lại độ nghiêng bằng các vật liệu đặc biệt nặng, để ở dưới chân tháp. Bây giờ du khách đã được phép leo lên đỉnh tháp để quan sát thành phố.

Milano nổi tiếng về thời trang nam nữ, áo quần, giày dép, xách tay của quý bà. Và ngay bên cạnh khu Galleria sang trọng này cũng có một đại thánh đường, được xây hoàn toàn bằng đá cẩm thạch và đá hoa cương. Các trụ đá trong thành đường thật to lớn,

không thể ngờ. Du khách cũng được phép leo lên gần ngọn tháp để quan sát chung quanh thành phố. Nhìn trên đỉnh tháp mới thấy việc kiến trúc thật kỳ vĩ. Thời nay khó mà xây dựng được thánh đường như thế, vì làm sao có những người thợ giỏi như vậy.

Tối Venise vào buổi hoàng hôn nên chỉ kịp chụp một số hình ảnh, thắng cảnh chính, trước khi trời tối. Thành phố Venise không có đường cho xe hơi chạy. Tất cả sự di chuyển đều bằng những thuyền máy nhỏ hay tàu đồ, chắc quý vị đều biết.

Tưởng nơi này không có bóng dáng anh ba Tàu, thật bất ngờ, khi chúng tôi thấy một tiệm Pizza nhỏ trong ngõ hẹp bèn vào mua ăn xem sao. Trong tiệm chỉ có một anh thành niên trẻ, vừa làm bánh vừa tính tiền. Hỏi thăm, anh ta cho biết từ Trung Cộng sang đây đã vài năm rồi. Ai nói câu “chỗ nào có khói là có ba Tàu” quả không sai chút nào.

Những thành phố tôi đi thăm, nơi đâu cũng rất đông du khách, hình như người Mỹ là nhiều nhất, vì nghe đa số nói tiếng Anh.

Tiền Ý bây giờ là đồng Euro nên tiền USD bị lỗ rất nhiều khi chi tiêu. Vấn đề ăn uống thực ra có chỗ đắt, chỗ rẻ. Quan trọng là biết được tiệm nào ngon hay không, nhờ mấy cháu coi trên Net khi đến thành phố đó.

Nói chung, chuẩn bị cho một chuyến đi du lịch, nên được tính toán trước những nơi sẽ đi, ở, chỗ nào, và phương tiện di chuyển. Còn phần ăn uống tùy theo hoàn cảnh nơi đến. Sáng hôm sau đi xe điện tốc hành về lại Roma. Tôi ở thêm một tuần, thăm lại đền thánh Phêrô và bảo tàng viện và một số nơi khác. Điểm đặc biệt lần này tôi nhận thấy nhà hàng Ý, tính tiền thuế, tiền tip và tiền phục vụ mỗi nhà hàng tính rất tùy tiện. Có nhà hàng không tính thêm một cắc nào, có nhà hàng tính một nửa và có nhà hàng tính cả ba thứ tiền. Coi như hên một chút nếu đi ăn trúng nhà hàng không tính thêm một xu cũng vui lắm chứ!

AET 1465

